

Wendi

Als stewardess reist Wendi (50) de wereld over en als transformatiecoach reist ze werelden binnen. Met de nodige zelfspot vertelt ze over haar midlife singlebestaan...

Ik kom thuis na een vlucht. Uit mijn tas haal ik mijn nieuwste aankoop: een bouwpakketje voor een miniatuurvliegtuig. Terwijl ik de gebruiksaanwijzing lees, denk ik terug aan wat er die ochtend gebeurd is op de parkeerplaats. Het had gesneeuwd. Ik moest krabben. Niet fijn na een nacht werken, al houdt het je wel wakker. Na twintig minuten keek ik via het raam in mijn auto. Ik kreeg zicht op een totaal ander interieur dan mij bekend is. 'Ja hoor, het is weer zover!' zei ik hardop, terwijl ik mezelf wel voor de kop kon slaan. Ik stond verdorie, voor de tweede keer in mijn carrière, bij de verkeerde Renault met mijn krabbertje.

Drie weken later komen vrienden langs. Uit het niets vraagt de partner van mijn vriendin: 'Wen, waar zitten de motoren van een vliegtuig eigenlijk?' Verbaasd antwoord ik: 'Wat is dit nu voor een rare vraag? Onder de vleugels natuurlijk!' Lachend wijst hij naar mijn creatie. Beschaamd sla ik mijn handen voor mijn gezicht. 'O nee. Dit is toch niet te geloven! Dat ik dit niet eerder heb gezien.' Ja mensen, ik weet het, zo lang er vliegtuigen worden gebouwd, zitten motoren onder de vleugels. Behalve in mijn huis. En dát noemt zich een bouwkundig wonder?! Lange tijd vraag ik me af of ik de enige ben die zich ontoerekeningsvatbaar voelt na een nachtvlucht. Tot ik me begrepen voel door een actie van een collega. Zij komt terug van een reis en besluit nog even de hond uit te laten. Ze pakt de riem en start de gebruikelijke route. Terwijl zij voorbij haar huis loopt, kijkt ze terloops door het raam haar woonkamer in. Wat ze daar ziet, kan haar brein niet rijmen. In haar woonkamer ziet zij haar hond met zijn voorpoten op de vensterbank staan. Met zijn snoet tegen het raam observeert hij kwispelend zijn baasje. Deze viervoeter is in totale verwarring, evenals mijn collega. Is ze nou naar buiten gelopen met alleen de riem in haar handen? De hond? Gewoon vergeten! Tja, soms kom je tot de conclusie dat je bepaalde handelingen beter even kunt parkeren. Met een helder hoofd, doe je alles veel bewuster. Al moet ik eerlijk bekennen dat mijn brein zelfs zonder jetlag ook geregeld vreemde dingen heeft gedaan. Wordt vervolgd.

Tk vraag me af of ik de enige ben die zich ontoerekeningsvatbaar voelt na een nachtvlucht'

Gefrustreerd ging ik op zoek naar mijn eigen voiture. Een uur later zat ik eindelijk in de juiste auto. Dit gaat me niet nog een keer overkomen. Voortaan ga ik pas krabben, nadat ik het kenteken sneeuwvrij heb gemaakt. Vóór ik mijn bed induik, besluit ik het miniatuur in elkaar te zetten. Dit is in mijn ogen geen hogere wiskunde. Het gedreven tempo waarin ik het vliegtuigje in elkaar zet, overstijgt al mijn verwachtingen. Beretrots ben ik op mezelf. En dit ná een jetlag! Ik observeer mijn creatie en voel me een bouwkundig wonder.